

Storke, *Ciconia ciconia*, i Nordsjælland 1931. XXVI, 1932, p. 1—17.

Storke i Nordsjælland 1932. XXVII, 1933, p. 15—16.

Følgende Smaaerbetninger er trykt som Manuskript:

Jyllandsrejsen 1925.

Jyllandsrejsen 1926.

Jyllandsrejsen 1927.

DOMPAP, *PYRRHULA P. PYRRHULA* (L.), SOM YNGLEFUGL I JÆGERSPRIS SKOVE I 1934

AF

VAGN HOLSTEIN

I den usædvanlig milde Vinter 1933/34 var Dompappen en talrig Gæst i Jægerspris Skove, hvor man overalt kunde træffe den i Smaaflokke paa 5—10—15 Stykker ivrigt beskæftiget med at søge Føde i Løvtræer, navnlig Birk, og i Slaaen- og Tjørnebuske. Stadig hørte man Fuglenes bløde Fløjtetoner, og da Vinteren i Marts gik over i det skønneste Foraarsvejr, blev det ingen Sjældenhed, at Hannerne — ofte 5—6 Stykker samtidig — gav sig til at synge deres sære, spilledaaseligende Sang, hvilket for vort uvante Øre lyder meget mærkeligt og fremmedartet.

Endnu paa dette Tidspunkt faldt det mig ikke ind, at en Del af disse Vintergæster tænkte paa at forblive her i Skovene for at yngle; men da jeg den 19. April iagttog et Par, som parrede sig i min Have, blev min Mistanke vakt, og fra da af havde jeg al min Opmærksomhed henvendt paa Sagen, og som det vil fremgaa af det følgende, lykkedes det mig efterhaanden tilfulde at fastslaa Dompappernes Ynglen i Skovene ved Jægerspris i Sommeren 1934.

Som nævnt var det Parringen den 19. April, som først bragte mig paa Sporet. Om denne Begivenhed har jeg noteret følgende i min Dagbog: »I de sidste 8—14 Dage har et Dompap-par til Stadighed opholdt sig i min Have. I Eftermiddag blev jeg Vidne til Fuglenes Parring. Baade ♂ og ♀ opholdt sig paa en Havegang. Pludselig gav de sig til at næbbes, hvorefter

Hannen betraadte Hunnen, som sad med halvt udbredte, dirrende Vinger. Selve Parringen varede kun faa Sekunder, og efter denne fløj baade Han og Hun op i et nærstaaende Æbletræ, hvor de længe sad ganske stille. Efter nogen Tids Forløb kom en fremmed Dompaphun flyvende og slog sig ned i det samme Træ, men blev straks forjaget af den allerede tilstedeværende Hun. Da dette var besørget, gav Parret sig til meget ivrigt at æde Æbleknopper, hvorunder jeg enkelte Gange saa, at Hannen madede Hunnen.«

Ogsaa de følgende Dage saa jeg disse to Fugle og var allerede saa smaat begyndt at haabe paa, at de vilde slaa sig ned for at yngle i min Have, men efter den 24. April lod de sig ikke oftere se.

Samtidig med at dette skete, opholdt et andet Par sig i Skovfogedstedets Have i Studehaven (den sydlige Del af Nordskoven). Daglig saa Skovfoged SIMONSEN begge Fuglene i Haven, hvor de aad Frugtknopper. I den sidste Tid af Perioden blev dog kun Hannen set — formodentlig har Hunnen ligget paa Rede — og efter den 10. Maj holdt ogsaa han op med sine Besøg i Haven. Selv om det ikke lykkedes mig at finde dette Pars Rede, nærer jeg dog ikke Tvivl om, at det har ynglet ikke langt fra Skovfogedstedet. Bl. a. hørtes Hannen fløjte i Nærheden den 3. Juli.

Da jeg den 15. Maj i Fællesskoven (den nordlige Del af Nordskoven) passerede en Vej — »Vildtbondevejen« — som gaar gennem en 35—40-aarig Rødgranbevoksning, hørte jeg en Dompaphan fløjte to, tre Gange. Skønt jeg straks gik efter Lyden, var det mig umuligt at faa Øje paa Fuglen. Et Par Timer senere var jeg atter paa Stedet og hørte ogsaa et Par svage Fløjt, men opnaaede stadig ikke at faa Fuglen at se. Den 17. Maj gentog det samme sig. I Løbet af to Timer hørte jeg een Gang et Par svage Fløjt, hvorefter alt blev tyst og stille.

Paa Grund af Bortrejse kom jeg ikke i Skoven før den 4. Juni. Denne Dag hørte jeg i Fællesskoven, et Par Kilometer længere mod Nord, i en gammel Skovfyrbevoksning iblandet forskelligaldrende Rødgran og Birk, atter Dompapfløjt. Efter Lyden kunde jeg høre, at der var to Fugle, men trods megen Umage lykkedes det mig heller ikke at faa dette Par at se.

Den 5. Juni hørte jeg Fløjt paa Lokaliteten ved Vildtbondevejen, men stadig uden at faa Øje paa Fuglen. Først den 6. Juni kronedes omsider mine Anstrengelser med Held, idet jeg denne Dag fik Dompaphannen at se. Om dette Møde har jeg noteret følgende i min Dagbog: »Atter i Eftermiddag ude i Granstykket ved Vildtbondevejen. Efter een Times Forløb hørte jeg Dompapfløjt, og da jeg forsigtig sneg mig efter Lyden, fik jeg endelig Øje paa Dompaphannen. Den var pragtfuld at skue, som den sad der paa en grøn Grangren syngende sin mærkelige »Spilledaasesang«. Den fløj fra Gran til Gran i Højde med Kronernes laveste grønne Grene, og hver Gang den kom til et nyt Træ, sad den lidt stille og sang. Jeg stod ganske nær og aabenlyst, men tilsyneladende generede min Nærværelse den ikke. Til Slut fløj den ind i den tætte Top af en Gran, hvor den opholdt sig nogen Tid, men hvad den foretog sig der, kunde jeg ikke se. Da den forlod Grantoppen, var den tavs og fløj straks ind i Granstykket paa Vildtbondevejens modsatte Side. Jeg forblev paa Stedet endnu een Time, men hverken saa eller hørte mere til Fuglen. Selvfølgelig undersøgte jeg meget nøje gennem Kikkert den Grantop, i hvilken Dompaphannen havde været forsvundet nogen Tid, og saa vidt jeg kunde se, var der en Fortætning mellem Grenene, som godt kunde se ud til at være en Rede, men da Bevoksningen er 14—16 Meter høj, er det vanskeligt at udtale sig med Bestemthed, førend Sagen bliver nærmere undersøgt.«

Den 7. Juni var jeg atter paa Aastedet Kl. 15, og om denne Dags Oplevelser har jeg noteret følgende: »I umiddelbar Nærhed af det formodede Redetræ fik jeg næsten øjeblikkelig Øje paa Dompaphannen. Den fløj omkring fra Træ til Træ paa begge Sider af Vildtbondevejen. Af og til udstødte den nogle Fløjt og sang undertiden ogsaa lidt. Til Slut fløj den op paa en vandret Grangren, som ragede ud over Vejen, og der fik jeg Øje paa en anden Dompap. Hannen fløj snart bort, og jeg saa nu, at det var Hunnen, som sad paa Grenen. Den sad længe stille og soled sig, af og til pillende sig. Derpaa fløj den ind mellem Granerne paa Vejens nordlige Side, og sammen med Hannen fjernede den sig, ved at flyve korte Stykker ad Gangen fra Træ til Træ, ca. 100 m, indtil Parret midt i den tætte Granbevoksning kom til en lille Lysning, som er fremkommet

ved, at en enkelt Gran er væltet. I Grantoppene omkring denne Lysning, som blev bestraalet af Solen, opholdt Parret sig i al den Tid — over 2 Timer — i hvilken jeg havde det under Observation. Paa deres Vej gennem Granstykket fløjtede Hannen af og til, ligesom hans Sang ogsaa hørtes en enkelt Gang, hvorimod Hunnen kun hørtes fløjte een eneste Gang. Da de var naaet til Lysningen holdt de Hvil; d. v. s. Hunnen gjorde det. Hun er utrolig flegmatisk. Kan sidde stille og dase eller pille sig paa een og samme solbeskinnede Gren i baade 10, 15 og 20 Minutter ad Gangen. Tilsyneladende er hun meget plaget af Utøj. — Hannen kan ogsaa sidde stille, men ikke ret længe ad Gangen. Han flyver omkring fra Gren til Gren paa ivrig Insektfangst. Ofte holder han sig svævende paa svirrende Vinger, som en Guldsmed, og det mærkelige er, at han med denne Flugt flyver lige saa godt baglæns som forlæns. Han staar stille i Luften paa sine svirrende Vinger, skyder saa vandret frem mod det attraaede Bytte — altid indad mod Stammen — og naar Byttet er fanget, »bakker« han et kort Stykke ud fra Stammen i samme svirrende Flugt, førend han flyver op paa en Gren. — Naar man er ganske nær, hører man ham ofte udstøde en meget lavmælet Lyd: »Bit, bit, bit«. Denne Lyd kan kun erkendes, naar man bogstavelig talt staar lige under det Træ i hvilket Fuglen opholder sig. — Fløjtetoner udstødte Parret næsten ikke i det Par Timer, jeg iagttog det. Kun Hannen lod en enkelt Gang et meget sagte »Bjybe« høre. — Flere Gange saa jeg Hannen flyve ned til Hunnen for at give hende Føde, men forøvrigt saa jeg begge Fuglene søge Føde paa de friske, grønne Grangrene. Kun Hannen saa jeg flyve ud i Luften for at fange Insekter. De er meget vanskelige at faa Øje paa i de tætte Grantoppe, og da de jo uden Overdrivelse forholder sig tavse i Timevis, kan man meget let passere Stedet, hvor et Par holder til, uden at blive opmærksom paa det.«

Den 8. Juni fik jeg Skovfoged SØRENSEN, Fællesskoven, til at bestige det formodede Redetræ fra den 5. Juni. Han havde om Formiddagen, da han passerede Stedet, set baade Han og Hun. Da han naaede op i det paagældende Træ, viste det sig, at Reden virkelig fandtes der. Den sad meget nær Toppen, ca. 13 m fra Jorden, og omtrent inde ved Stammen, baaret af to vandrette Grene. Reden indeholdt 2 friske Æg,

blaa-grønne med violette, rødbrune og sorte Pletter. I den forholdsvis korte Tid, vi opholdt os ved Redetræet, hverken saa eller hørte vi noget til Fuglene.

Den 12. Juni var jeg ved Redestedet, uden at Fuglene gav sig til Kende.

Den 13. Juni meddelte Skovfoged SØRENSEN mig, at han paa et tredie Sted i Fællesskoven havde set og hørt en Dompaphan; og samme Dag hørte Organist GODSKE-NIELSEN Dompapfløjt i Kohaven, en Skov Syd for Nordskoven.

Den 14. Juni besteg Skovfoged SØRENSEN atter Redetræet ved Vildtbondevejen. Desværre viste det sig, at Reden var tom, antagelig plyndret af Skovskader. Han tog Reden ned og Analysen af denne er følgende: Udvendig et Lag af tynde og tørre Gran- og Gedebladskviste; indvendig en Redeskaal, som mest af alt ligner en Sangerrede, bestaaende af tynde Rodtrævler, lidt vissengrønt Lav i spredte Klatter anbragt mellem Rodtrævlerne, samt enkelte Hestehaar. Redens udvendige og indvendige Bestanddele er ikke arbejdet ind i hinanden, men fremtræder som to isolerede Dele. Redeskaalen af Rodtrævler er tynd. Naar man holder Reden op mod Lyset, kan man tydelig se igennem den. Redeskaalens indre Diameter er 6,5—7 cm og Dybden er ca. 4 cm. — Reden findes nu paa Zoologisk Museum. — Medens Skovfogeden var oppe i Træet, hørte jeg Dompaphannen fløjte i Nærheden.

Den 16. Juni om Eftermiddagen opholdt jeg mig i ca. 3 Timer i Granbevoksningen ved Vildtbondevejen. Efter een Times Forløb fik jeg det første Dompapfløjt at høre, og i de følgende to Timer gentog dette sig nogle Gange. Paa et Tidspunkt saa jeg 2 Hanner samtidig, saaledes at jeg derved fik konstateret, at i hvert Fald 2 Par holdt til i dette Granstykke. Den ene Han forsvandt hurtig ud af Syne, medens den anden blev siddende ret længe i en Gran ud mod en stor Birkemose. Den sang flittigt, saa jeg havde god Lejlighed til at analysere dens mærkelige Sang. Præstationen indledes med et Par af de almindelige Fløjt: »Bjybe, bjybe«, hvorpaa følger et Par Strofer — den egentlige Sang — som nærmest kan gengives saaledes: »Krrrrye, krynck«. Disse to Strofer bestaar af meget dybe Strubelyde med metalagtig (spilledaaseagtig) Klang.

Den 24. Juni opholdt jeg mig fra Kl. 13 til Kl. 16 paa

Stedet, hvor jeg den 16. havde hørt Dompaphannen synge. Efter nogen Tids Forløb hørte jeg ganske sagte Fløjt, og ledet af Lyden fik jeg Øje paa Hannen, som sad i en Birk ude i Mosen. Han var ivrigt optaget af at fortære grønne Birkerakler, og under denne Beskæftigelse sang han af og til lidt, ligesom han ogsaa en enkelt Gang lod et sagte »Bit, bit, bit« høre. Samtidig med at jeg iagttog Hannen, hørte jeg en anden Dompap — formodentlig Hunnen — fløjte inde mellem de tætte Graner lige i Nærheden. Da Hannen havde hoppet omkring i Birketoppen en Tid, fløj ogsaa han ind mellem Granerne, og efter at det var sket, hverken hørte eller saa jeg mere til Fuglene i Resten af den Tid — over een Time — jeg blev paa Stedet.

Den 4. Juli, Kl. 14, aflagde jeg atter Besøg i Granstykket ud mod Birkemosen. Lidt efter at jeg var kommet, fik jeg Øje paa Dompaphannen, som flagrede omkring i Grantoppene paa ivrig Insektfangst. Det var som at se en Ildflamme slaa ud fra Granen, naar han belyst af Solstraalerne stod stille i Luften paa svirrende Vinger for at snappe et Insekt, for saa i næste Øjeblik at flyve ind i en anden Grantop. — Han var tavs. — Pludselig saa jeg ham flyve ned til en tæt Grangren, og paa denne fik jeg Øje paa en fuldvoksen Unge, som han madede. Ungens Fjerklædning var fuldt udviklet. Kun paa Hovedet fandtes endnu Duntraade. Da Ungen havde faaet sit Foder, fløj Hannen med et enkelt Fløjt fulgt af Ungen ud i Birkemosen, og skønt jeg blev paa Stedet endnu et Par Timer, hørte jeg ikke mere til dem.

Den 5. Juli opholdt jeg mig fra Kl. 13 til Kl. 17 paa samme Sted. Omtrent da jeg kom, hørte jeg Fløjt og fik Øje paa Hannen, som hoppede omkring i en Gran. Een Gang hvæsedede han Næbbet paa en Gren, som om han havde bragt Føde, og derpaa forsvandt han ud i Birkemosen. Først da jeg ved 17-Tiden var ved at gaa, hørte jeg ham igen, men fik ham ikke at se.

Den 7. Juli var jeg fra Kl. 13 $\frac{1}{2}$ til Kl. 17 $\frac{1}{2}$ paa min Observationsplads fra de foregaaende Besøg uden at høre eller se noget til Dompapperne. Formodentlig var de trukket længere bort med Ungerne.

Samme Dag meddelte Skovfoged SØRENSEN mig, at han

havde opdaget et nyt Par Dompapper i en helt anden Del af Fællesskoven. Dette Pars Opholdssted var ogsaa en 30—40 aarig Granbevoksning. Han blev opmærksom paa Fuglene ved at høre dem »bruge Mund«, og da han gik efter Lyden, fik han Øje paa baade Han og Hun, som var meget ængstelige paa Grund af en Natugles Tilstedeværelse, hvilket vel tør tages som Bevis for, at de har haft Rede eller udfløjne Unger i Nærheden.

Da jeg efterhaanden havde konstateret, at ynglende Dompapper i Virkeligheden var en ret almindelig Foreteelse i Jægersprisskovene, lod jeg den 9. Juli Hannen fra sidstnævnte Par skyde for derigennem at faa godtgjort, om de ynglende Dompapper hørte til den nordlige Race, hvad jeg formodede. Den skudte Han blev indsendt til Zoologisk Museum, som meddelte mig, at Fuglen maatte henføres til den nordlige Race, altsaa *Pyrrhula p. pyrrhula*. For øvrigt var der det mærkværdige ved denne Fugl, at den ved Grunden af Undernæbbet havde en Svulst paa en lille Hasselnøds Størrelse.

Samme Dag, altsaa den 9. Juli, hørte Skovfoged SØRENSEN Dompapfløjt i Kohaven.

Den 10., 11. og 17. Juli saa og hørte jeg paa Terrainet ved Vildtbondevejen baade Han og Hun af Dompap (Hunnen dog kun een Gang). Sandsynligvis har det været det Par, hvis Rede jeg fandt den 8. Juni. Jeg anvendte disse Dage megen Tid paa at finde Parrets Rede, men som sædvanlig var det kun enkelte Glimt, jeg fik at se af Fuglene, og naar de havde fløjtet et Par Gange, var de tavse i de følgende Timer.

Den 17. Juli meddelte Skovfoged SØRENSEN, at han havde set og hørt en Dompaphan paa et nyt Sted i den nordøstlige Del af Fællesskoven.

Da det efterhaanden var blevet mig en Æressag at finde Reden af det Dompappar, som jeg saa mange Gange havde hørt ved Vildtbondevejen, besluttede jeg mig til at besøge Stedet ved Daggrø, — den eneste Tid paa Dagen, jeg endnu ikke havde gjort mine Iagttagelser — idet jeg ræsonerede som saa, at Dompapperne sandsynligvis, ligesom andre Fuglearter, var mest livlige i Morgentimerne.

Den 18. Juli drog jeg derfor hjemme fra Kl. 2²⁵, og kom ikke til at fortryde det. Dels fordi jeg sjælden har oplevet

en skønnere Sommernat, og dels fordi det virkelig lykkedes for mig at finde Reden, som jeg i saa lang Tid havde søgt forgæves. Klokken var ca. 3, da jeg kom til Aastedet, og der var saaledes endnu een Time til Solopgang. Inde mellem de høje Graner var der endnu ganske mørkt, og kun et enkelt Uglekriq afbrød af og til Stilheden; men efterhaanden som Lyset tiltog, begyndte de forskellige Dagfugle at istemme deres Morgensang. Kun Dompapperne hørte jeg stadig ikke noget til. Først Kl. 4, just da Solen stod op, hørte jeg det almindelige Dompapfløjt, og ved straks at gaa efter Lyden, som heldigvis blev gentaget adskillige Gange, fik jeg i Granerne paa Vildtbondevejens nordlige Side — ca. 20 Meter fra Vejen — Øje paa Dompaphunnen, som smaafløjtende hoppede rundt i Granernes Kroner i Højde med de laveste grønne Grene. Det var kun nogle faa Øjeblikke, jeg saa hende hoppe fra Gren til Gren og fra Træ til Træ. Til Slut, Kl. 4¹⁵, fløj hun ind i den tætte Top af en Gran, og der blev hun. Jeg var nu næsten overbevist om, at jeg havde fundet Redetræet, hvorfor jeg satte mig ned lidt borte for at se, hvad der vilde ske. Kl. 4²⁵ saa jeg pludselig Hannen sidde tavs i en Gran i Nærheden. Han avancerede fra Træ til Træ hen mod Redetræet og forsvandt til Slut ind i dets Top, saaledes som Hunnen havde gjort. Jeg kunde høre en meget lavmælet Konversation mellem de to Mager, bestaaende af Lyde, som det er umuligt at gengive. Dog var Hannens sagte »Bit, bit, bit« en Bestanddel af »Samtalen«. — Efter et Øjeblikks Forløb fløj Hannen ud fra Grantoppen og forlod — uden at give en Lyd fra sig — i direkte Flugt Redestedet. — Jeg var nu sikker paa, at Reden virkelig var i dette Træ, og tænkte mig egentlig nærmest, at der i Reden var Unger, som Hannen havde madet, og derfor ventede jeg, at han snart vilde indfinde sig igen; men min Taalmodighed blev sat paa Prøve. Først Kl. 5¹⁰ hørte jeg Hannen fløjte ret langt borte, og dette gentog sig Kl. 5²⁰, 5²⁵ og 5³⁰, uden at jeg dog saa noget til ham. Endelig Kl. 5³⁵ hørte jeg ganske sagte Fløjt, der lød, som om Fuglen var langt borte, men samtidig saa jeg Hannen nærme sig fra den modsatte Side af, hvor han tidligere var fløjet bort, og med disse lavmælede Fløjt kom han nærmere fra Træ til Træ for til Slut at smutte ind i Redetræets Top. — Atter hørte jeg,

hvorledes de to Fugle meddelte sig til hinanden i denne lave Pludren. Efter ca. 1 Minuts Forløb, Kl. 5³⁷, fløj Hannen atter bort og lidt senere, Kl. 5³⁸, forlod ogsaa Hunnen Redetræet og hoppede rundt i Grankronerne i Nærheden.

Da jeg imidlertid var blevet alt for søvning til at forlænge mit Ophold (jeg havde overhovedet ikke været i Seng om Natten), forlod jeg Stedet med den glade Bevidsthed, at jeg nu endelig havde fundet Dompappernes Redetræ. Fra Jorden kunde jeg ikke se det mindste til Reden, men øjensynlig fandtes den meget nær ved Træets Top at dømme efter det Sted, hvor Fuglene forsvandt ind i Kronen. Redegranen og de omkringvoksende Træer var 16—18 Meter høje.

Et Forhold, som jeg denne Morgen havde god Lejlighed til at konstatere, og som jeg ogsaa tidligere havde lagt Mærke til, var, at en Dompap ved at variere sine Fløjtetoners Højde forstaar at vildlede Lytteren m. H. t. det Sted, hvor den i Virkeligheden befinder sig; aabenbart et Beskyttelsesmiddel over for Fjender.

Da jeg kørte hjem, spekulerede jeg meget over, hvad Reden kunde indeholde. Saaledes som Fuglene opførte sig, er jeg tilbøjelig til at mene, enten at der har været meget spæde Unger i Reden, saa spæde, at de ikke har trængt til Føde ret ofte, eller ogsaa at Hunnen har været ved at lægge Æg i den Tid, fra Kl. 4¹⁵ til Kl. 5³⁸, hun opholdt sig paa Reden, og at Hannen saa ved sine Besøg har bragt hende Føde.

For Læserne synes saadanne Spekulationer formodentlig at være ganske overflødige, da Spørgsmaalet jo allerlettet lod sig løse ved at undersøge Redens Indhold. Selvfølgelig forsøgte jeg ogsaa denne Udvej, men desværre uden noget Resultat. Da Skovfoged SØRENSEN den 21. Juli besteg Redetræet, viste det sig nemlig, at Reden var tom, — formodentlig plyndret af Skovskader, af hvilke jeg den 18. om Morgenen havde set et Par med udføjne Unger i den umiddelbare Nærhed af Redetræet. — Reden var bygget meget aaben omtrent ved Granens øverste Top og dens Konstruktion og dens Materiale svarede nøjagtig til den Rede, som jeg fandt den 8. Juni. Reden var anbragt ca. 17 Meter over Jorden. — Fuglene hverken saa eller hørte jeg noget til den Dag, Reden blev undersøgt.

Samme Dag, altsaa den 21. Juli, fik jeg konstateret endnu et Dompappars Ynglen, et Par, hvis Eksistens hverken Skovfogeden eller jeg hidtil havde anet noget om. I Fællesskovens østlige Del findes en stor Mose bevokset med en ca. 35-aarig Blanding af Birk, Ask og Ahorn isprængt en Del 2—300-aarige Ege. En Del af disse Ege var blevet fældet, og da jeg kom for at se paa Stammerne, fandt jeg anbragt paa Roden af et af de fældede Træer en Dompaprede, som indeholdt et delvis ituslaaet Æg. Ved at forhøre mig hos de Skovfolk, som havde foretaget Fældningen den 18. Juli, fik jeg at vide, at Reden havde været anbragt mellem Vanrisene paa den paa-gældende Eg 2—3 Meter over Jorden, og havde indeholdt 1 Unge, som var begyndt at blive fjerklædt, samt 2 ubefrugtede Æg. I Haab om at de gamle Fugle vilde vedblive at made Ungen, havde Folkene anbragt Reden oven paa den fældede Stamme; men desværre viste dette sig at være et forfængeligt Haab. Ungen var sporeløst forsvundet, da jeg fandt Reden, ligesom ogsaa det ene Æg var gaaet al Kødets Gang. — Denne Redes Bygning svarede ganske til de to andre Reder, som jeg havde fundet. Kun bestod den yderste Del udelukkende af tynde og tørre Gedebladskviste uden Iblanding af Grankviste, hvilket i og for sig er ganske naturligt, da der ikke fandtes nogen Granbevoksning i Nærheden.

Den 24. Juli saa Skovfoged SØRENSEN i en yngre Skovfyrbbevoksning i Fællesskoven et Dompappar med 3 à 4 udføjne Unger.

Den 18. August iagttog Kontorchef A. KOEFOED og jeg en fuldvoksen Unge i Fællesskoven. Den opholdt sig dels i nogle gamle Birketræer, dels i nogle gamle Graner. Den var tavs og meget flygtig og forsvandt hurtigt ud af Syne.

Endelig hørte jeg den 1. Oktober Dompapfløjt i Fællesskoven og den 18. Oktober i Kohaven; men om disse Fugle har hørt til Ynglefuglene eller har været Trækgæster fra Nord, er det selvfølgelig umuligt at afgøre.

— — —

Efter de Iagttagelser jeg har gjort, tør jeg med Bestemthed hævde, at i hvert Fald 9 Par Dompapper har ynglet i Jægersprisskovene i Sommeren 1934, og at der desforuden har været enkelte andre Par, som har unddraget sig min Op-

mærksomhed, er ikke usandsynligt, naar man dels tager det store Skovareal — ca. 1800 ha — i Betragtning, dels erindrer sig den forbløffende Stiltfærdighed, hvormed disse Fugle optræder i Yngletiden.

At finde Dompappernes Reder, saaledes som de har været anbragt her paa Distriktet, har uden Sammenligning været den vanskeligste ornithologiske Opgave, som jeg hidtil har haft at løse; men netop derfor vil denne Sommers Oplevelser altid staa som et uforglemmeligt Minde i min Erindring.

Det store Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan løse, er nu: Vil Dompappen ogsaa i de kommende Aar optræde som Ynglefugl i Danmark?

DOMPAPPER, *PYRRHULA PYRRHULA*, IAGTTAGET OM SOMMEREN PAA SJÆLLAND I DE SENERE AAR

Ca. 15. Maj 1928 saa jeg Dompap ♂ og ♀ i Parring paa Vestre Kirkegaard, København. HARRY MADSEN

3. Maj 1931 blev en Dompap set ved Snekkersten.

26. Juni 1932 opholdt et Par sig i Skovkanten, Nyrup Hegn ved Helsingør. G. ASMUND

Paa en Tur til Grib Skov 11. August 1933 blev jeg meget overrasket ved i den sydlige Del af Skoven at se en Fugl, som jeg syntes var en Dompap, flyve tværs over Skovvejen; ved at efterligne dens Fløjten fik jeg den ganske rigtig til at svare, men jeg saa den desværre ikke mere. Dens Ophold her paa denne Aarstid stod vel i Forbindelse med en eventuel Ynglen tidligere paa Sommeren. Bevoksningen paa Observationsstedet var ca. 4 m høje Birke og Graner, iblandet enkelte Røn og andre Løvtræer paa en noget fugtig og lav Jordbund, vel et lignende Terræn som paa Ynglepladserne i Sverige.

E. PETERSEN

Her skal blot mindes om Dyrlæge EGIL HORNEMAN's Meddelelse om ynglende Dompapper fra Hæsede Skov Syd for